

Anne Holt

Moartea demonului

Traducere din norvegiană și note
de Ivona Berceanu

— Eu sunt băiatul cel nou!

Merse apăsat până în mijlocul încăperii, unde rămase nemișcat, iar zăpada de pe pantofii imenși de sport se transformă în mici băltoace pe podea. Își ținea picioarele bine înfipte în pământ, depărtate, cu genunchii în x, apoi întinse mâinile din nou și repetă:

— Eu sunt băiatul cel nou!

Avea capul ras într-o parte. Chiar de deasupra urechii drepte, o coamă de păr negru ca pana corbului fusese pieptănată peste creștetul capului, lipită de țeasta lui rotundă, și se termina în linie dreaptă la câțiva centimetri mai sus de umărul stâng. O şuviță rebelă îi acoperea ochiul, asemenea unei curele de piele. Ținea buzele țuguiate, în formă de U, cu un zâmbet amar, încercând, iar și iar, să-și sufle la loc o şuviță din breton. Geaca matlasată de iarnă, numărul cincizeci și șase, îi era prea largă la talie, cu o jumătate de metru prea lungă și cu treizeci de centimetri în plus la mâneci, pe care le suflecuse ca pe niște manșete uriașe. Jos la picioare, pantalonii stăteau adunați în cute. Dar, după ce reuși cu oarecare dificultate să-și deschidă geaca, se vedea că

pantalonii stăteau să-i plesnească în dreptul pulpelor, atât erau de strâmți.

Încăperea era mare, dar băiatul se gândi că nu putea fi cameră de zi și nici salon. Nu exista nici televizor acolo. De-a lungul unui perete erau un blat mare de bucătărie, o chiuvetă pentru vase și un aragaz, dar nu mirosea a mâncare. Adulmecă aerul și-și dădu seama că sigur mai era o bucătărie în casă. O bucătărie în adevăratul sens al cuvântului. Încăperea asta era o cameră de zi, cu pereții plini de desene, iar din tavan, care era mai înalt ca de obicei, atârnavă ornamente cu figurine mici de lână pe care le făcuseră probabil copiii. Deasupra capului său, dădea din aripi un perscârșu gri cu alb, confecționat din carton și ață, cu un cioc roșu ca sângele care se desprinsese puțin, atârând asemenea unui dinte care se mai ține într-un fir subțire. Se întinse după el, dar nu ajungea, așa că înșfăcă un puișor de Paști făcut din carton de ou și ornat cu pene galbene. Îl dădu jos, îi smulse toate penele și aruncă pe jos cartonul.

În dreptul celor două ferestre mari cu gratii era o masă mare de lucru la care stăteau patru copii; aceștia se opriră din ceea ce făceau. Se holbau la nou-venit. Cel mai mare dintre ei, o fetiță în vârstă de unsprezece ani, îl măsura sceptică din priviri, din cap până în picioare. Doi băieți care păreau gemeni, cu părul alb ca neaua și cu pulovere identice, chicoteau, șușoteau și se arătau unul pe altul. O fetiță roșcată, de vreo patru sau cinci ani, înmărmuri îngrozită preț de câteva secunde, apoi se dădu încet jos de pe scaunul ei și alergă repejor spre singurul adult din încăpere, o femeie rontunjoară, care o luă imediat în brațe mângâindu-i buclele ca s-o liniștească.

— Acesta este noul băiat, spuse ea. Îl cheamă Olav.

— Tocmai asta am spus și eu, zise Olav supărat. Eu sunt băiatul cel nou. Ești măritată?

— Da, îi răspunse aceasta.

— Doar copiii ăștia locuiesc aici?

Era vădit nemulțumit.

— Nu, știi deja lucrul ăsta, îi răspunse doamna, cu un zâmbet. Mai sunt alți șapte copii aici. Cei trei de acolo..., spuse ea arătând înspre masă și le aruncă o privire dură, dar băieții nu se lăsară impresionați.

— Și ea cine e? Ea nu locuiește aici?

— Nu, aceasta este fiica mea și este aici doar astăzi.

Ea zâmbi atunci când fetița își lipi fața de gâtul ei și se prinse mai bine de ea.

— Am înțeles. Ai mulți copii?

— Trei. Fetița este cea mai mică. O cheamă Amanda.

— Ce nume de fițe! Oricum, m-am gândit eu că ea e cea mai mică. Ești prea bătrână ca să mai faci copii.

Femeia râse.

— Ai perfectă dreptate. Acum sunt prea bătrână. Ceilalți doi copii ai mei sunt aproape adulți acum. Nu vrei să o saluți pe Jeanette? Suntem cam de-o vârstă. Și pe Roy-Morgan? El are opt ani.

Roy-Morgan nu părea deloc entuziasmat să facă cunoștință cu noul băiat. Se foi pe scaunul lui și aruncă o privire demonstrativă, plină de dispreț, către tovarășii lui.

Jeanette se încruntă, se lipi cu spatele de spătar și se prinse cu mâinile de șezutul scaunului în timp ce Olav se apropie de ea cu mâna întinsă. Avea mâna umedă, plină cu zăpadă topită. Înainte de a ajunge în fața ei și înainte ca ea să schițeze vreun gest de a-i da mâna, el făcu o reverență și declară solemn:

— Olav Håkonsen. Îmi pare bine de cunoștință!

Jeanette se lipi și mai tare de scaun și își trase genunchii până la bărbie. Băiatul încercă să-și lase mâinile în jos, dar constituția sa și hainele nu-l lăsară să-și ducă gestul până la sfârșit. Rămase cu brațele depărtate, ca un omuleț Michelin. Postura agresivă dispăruse, iar el nu-și mai ținea picioarele depărtate. Acum genunchii i se atingeau chiar sub pulpele groase, iar vârfurile picioarelor, cu acei pantofi enormi, erau îndreptate spre interior.

Băieții înmărmuriră.

— Știi de ce nu vrei să mă saluți, spuse Olav.

Femeia își duse copilul mai mic într-o altă cameră. Când se întoarse, o zări pe mama lui Olav prin ușa întredeschisă. Mama și fiul semănau izbitor: același păr negru, aceeași formă a gurii. Femeia avea gura lată, cu buza de jos ieșită în evidență, deosebit de moale și umedă, de un roșu-aprins, nicidecum uscată și crăpată, așa cum te-ai fi așteptat în această perioadă a anului. Buza aceea îi dădea băiatului un aer copilăros, pe când asupra mamei avea efectul opus, mai ales pentru că din când în când își scoțea limba, la fel de roșie, ca să-și umezească buzele. În afară de buze, ceea ce atrăgea cel mai tare atenția erau umerii, care coborau către trunchi printr-o linie curbată, apoi la șoldurile incredibil de late, cu pulpe groase, care se sprijineau pe niște gambe foarte subțiri. Constituția ei era mai evidentă în cazul fiului ei, desigur, pentru că paltonul pe care-l purta avea măsura potrivită. Cealaltă femeie încercă să se uite în ochii ei, dar nu reuși.

— Știi foarte bine de ce nu vrei să mă saluți, reluă Olav. Sunt atât de urât și de gras.

Propoziția fu rostită fără urmă de indignare, iar băiatul își păstră pe buze zâmbetul discret de mulțumire pentru descoperirea făcută, ca și cum ar fi găsit rezolvarea

unei probleme dificile care i-a răpit doisprezece ani din viață. Se întoarse brusc și, fără să o privească pe directoarea casei sociale, o întrebă unde urma să locuiască.

— Mă poți duce la camera mea, te rog?

Femeia îi întinse mâna în semn de salut. Dar în loc să întoarcă gestul, el făcu o plecăciune, cu mâna elegant întinsă într-o parte, și spuse:

— Doamnele primele!

Apoi o urmă cu mersul lui legănat la etajul unu.

* * *

Era așa de mare, încât mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Când mi l-au pus în brațe, nu am simțit nici bucurie, nici tristețe, ci doar slăbiciune. M-am simțit fără forță, de parcă mi s-ar fi pus în brațe o greutate prea mare pentru puterile mele. Au încercat să mă consoleze, zicând că totul era perfect normal, că era doar un copil mare.

Atât de mare?! Era normal? Încercase careva dintre ei să nască un uriaș de 5 kilograme și 340 grame? Deja depășisem termenul cu trei săptămâni, știam asta, dar doctorul și-a menținut punctul de vedere că asta nu era o problemă. De parcă ar fi avut de unde să știe el. Am știut exact când s-a născut. Într-o marți seară, atunci când am cedat în fața lui doar ca să evit alte probleme, atunci când mi se făcuse atât de teamă de izbucnirile lui, încât n-am mai putut rezista. Și nu s-a întâmplat doar atunci. Pentru că există așa de mult alcool în casă. El a murit într-un accident rutier a doua zi, miercurea. Din ziua aceea niciun bărbat nu s-a mai apropiat de mine, după nașterea acestui băiat grasuț și zâmbitor. E adevărat! Zâmbea când s-a născut. Deși doctorul spune că era doar o grimasă, eu știu că a fost un zâmbet. Și astăzi are